

Det er for lite

I mer enn et år nå er der fire små ord som stadig har kommet for meg. De er hentet fra en av profetbøkene i Det gamle testamente. Etter som tiden har gått, har de fire små ordene mer og mer blitt en slags gjennomgangsmelodi eller et motto for det jeg tror Gud ønsker å tale med oss om. De er hentet fra et av de avsnittene som teologene kaller Ebed Jahve-sangene, sangene om Herrens tjener – om Messias vil vi si, om han som skulle komme. Skal vi være enkle og rett frem, så er det Jesus som gjennom ord som er talt og skrevet hundrevis av år før han ble født, vitner om seg selv og som siterer Guds profetiske ord over sin gjerning. Så la oss lese

Jesaja 49,5-6:

- Og nå sier Herren, som fra mors liv har dannet meg til sin tjener, for å føre Jakob tilbake til ham og samle Israel for ham – og jeg er æret i Herrens øyne, og min Gud er blitt min styrke –
- han sier: *Det er for lite* at du er min tjener til å gjenreise Jakobs stammer og føre den frelste rest av Israel tilbake. Så vil jeg da gjøre deg til et lys for hedningefolkene, for at min frelse må nå til jordens ende.

Og vi tar med det siste av disse versene også slik Bibelselskapets oversettere har formet det:

- *Det er ikke nok* at du er min tjener som skal reise opp igjen Jakobs stammer og føre de bevarte av Israel tilbake. Jeg gjør deg til et lys for folkeslag, så min frelse kan nå til jordens ende.

Her er de fire ordene: "Det er for lite!" Og jeg har tillatt meg å sette utropstegn bak dem. Her er den andre versjonen: "Det er ikke nok!"

Det er fire velsignede ord. De som hørte til Jakobs stammer eller Israel, var ikke i tvil om at den dagen Guds frelseskonge, den salvede, Messias, skulle komme, så skulle han komme for å frelse nettopp dem. Da Sakarias, døperen Johannes far, forsto det som var i ferd med å skje, jublet han: "Lovet være Herren, Israels Gud, fordi han så til sitt folk og forløste det!" (Luk 1,68). Om denne fromme Simeon i templet, han som fikk holde det lille Jesusbarnet i sine armer, står det: "Han ventet på Israels trøst, og Den Hellige Ånd var over ham" (Luk 2,25).

Men nettopp Simeon hadde grepet noe mer: "Herre, nå kan du la din tjener fare herfra i fred, etter ditt ord, for mine øyne har sett din frelse, som du har beredt for alle folks åsyn, et lys til åpenbaring for hedningene, og en herlighet for ditt folk Israel" (Luk 2,29-32).

Simeon hadde sikkert lest sangen i Jesajaboken. Han hadde grepet Herrens "det er for lite", Guds "det er ikke nok". Herren elsker Israel. Han er med rette Israels

trøst, Israels frelser. Men for Israels Gud er det for lite; det er ikke nok. Derfor taler han fra evighet til sin elskede Sønn, til sin Messias: "Det er for lite at du er min tjener til å gjenreise Jakobs stammer og føre den frelste rest av Israel tilbake." Israel er for lite for deg, min elskede Sønn. Det er ikke nok. "Så vil jeg da gjøre deg til et lys for hedningefolkene, for at min frelse må nå til jordens ende."

Jeg sa at de fire ordene er velsignede ord. De er velsignede ord for oss. For de betyr at vi kan bli frelst. Det betyr at evangeliet kunne forkynnes for oss. Fordi det var for lite at Jesus ble jødernes frelser, proklamerte han selv: "For så har Gud elsket *verden* at han gav sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv" (Joh 3,16).

Perspektivet er verden. Det er så radikalt at Paulus taler om "Gud, vår frelser, han som vil at *alle mennesker* skal bli frelst og komme til sannhets erkjennelse" (1 Tim 2,3-4).

Sangen fra profetboken talte om "et lys for hedningefolkene" eller "folkeslagene". Det er folkeslagene i flertall bestemt form, det må bety alle. Jesus skal være et lys for alle folkeslagene, nasjonene. Derfor ender det mest jødiske alle evangeliene, Matteusevangeliet, men en befaling om å gjøre folkeslagene til disipler: "Gå derfor ut og gjør alle folkeslag til disipler" (Matt 28,19).

På den store seiersdagen skal vi samles for Guds og Lammets trone. "Deretter så jeg - og se: En stor skare som ingen kunne telle, av alle folkeslag og stammer og folk og tungemål" (Åp 7,9).

Gud elsker Israel – men det er for lite; det er ikke nok! "Og dette evangeliet om riket skal bli forkynt over hele jorden til et vitnesbyrd for alle folkeslag, og så skal enden komme" (Matt 24,14).

Gud vil se hele folkeslag gjort til disipler.

Jeg har brukt så pass mye tid på dette fordi det er så overveldende stort. Jeg våger å tro at jeg er et Guds barn og en borger av himlenes rike fordi vi har en Gud som sa at det var for lite at hans Sønn bare skulle være Israels frelser. Lille Norge var i Guds hjerte fra før verdens grunnvoll ble lagt. Norge var der da Gud utvalgte Israel og gjorde det til sitt folk. "I deg skal alle jordens slekter velsignes," sa Gud til Abram (1 Mos 12,3).

Men jeg har brukt så mye tid også for å illustrere noe annet og viktig. Hvilken kristengenerasjon tror dere har levd og handlet mest i pakt med Guds eget hjerte og tanke? Det må vel være første generasjon, de som var med på pinsedagen i Jerusalem og lederne deres, Peter og de andre apostlene? De ble alle fylt med Den Hellige Ånd. Peter forkynte. Tre tusen ble frelst og lagt til menigheten på én dag. Det skjedde under og tegn i tiden som fulgte. De fylte byen med sin forkynnelse. Skarer ble omvendt. Det var en herlig vekkelse.

Men etter en stund undres jeg på om Gud selv ble utålmodig. Hadde de ikke hørt alt det Jesus hadde undervist dem om i de førti dagene før pinse? "Og han sa til dem: Gå ut i all verden og forkynn evangeliet for all skapningen!" (Mark 16,15). Han sa: "Gå derfor ut og gjør alle folkeslag til disipler" (Matt 28,19). "Og han sa til dem: Så står skrevet, at Messias måtte lide og oppstå fra de døde den tredje dag, og at i hans navn skal omvendelse og syndenes forlatelse forkynnes for alle folkeslag, fra

Jerusalem av" (Luk 24,46-47). Like før himmelfarten var han meget konkret: "Men dere skal få kraft idet Den Hellige Ånd kommer over dere. Og dere skal være mine vitner både i Jerusalem og i hele Judea og Samaria og like til jordens ende" (Apg 1,8).

Hører dere Guds utålmodighet? Det er for lite at dere vinner Jerusalem. Det er ikke nok at dere fyller denne byen med budskapet. Har dere glemt Judea og Samaria? Har dere glemt folkeslagene? Og Gud pusher på dem, er det ikke det han gjør? Han tillater i alle fall at der blir en tøff forfølgelse i Jerusalem. Hvor ble det av de kristne da? "Alle unntatt apostlene ble spredt utover bygdene i Judea og Samaria" (Apg 8,1). Hva brukte de tiden til der? "De som nå var blitt spredt, drog omkring og forkynte evangeliets ord" (Apg 8,4).

Det er for lite å være vitner i Jerusalem; det er ikke nok! "Dere skal være mine vitner både i Jerusalem" – ja! - men "og i hele Judea og Samaria." Og for folkeslagene! Peter måtte ha en gjentatt himmelsk åpenbaring før han i det hele tatt våget å se beina i huset til hedning. Han som hadde hørt Jesu undervisning. Han som kjente misjonsbefalingen. Og først da Gud grep inn direkte og så å si hadde ført ham inn i Kornelius' hus, kunne han si: "Jeg skjønner i sannhet at Gud ikke gjør forskjell på folk" (Apg 10,34). Like fullt ble hele det messiansk-jødiske følget hans forskrekket da Den Hellige Ånd falt på hedningene. Og resten av lederskapet i Jerusalem kalte Peter inn til kritisk forhør da han kom tilbake. Han forteller i detalj om det som skjedde, og endelig skjer det: "Da de hørte dette, slo de seg til ro, og de priste Gud og sa: Så har da Gud også gitt hedningene omvendelsen til livet" (Apg 11,18).

Hører vi gjenklangen av den profetiske sangen? "Det er for lite at du er min tjener til å gjenreise Jakobs stammer og føre den frelste rest av Israel tilbake. Så vil jeg da gjøre deg til et lys for hedningefolkene, for at min frelse må nå til jordens ende."

Jeg har ikke minnet dere om dette for å sverte de første kristne – snarere tvert imot! Men selv den generasjonen som alle kristenslekter senere har sett opp til, trengte et puff bak. De slo seg til ro med noe mindre enn det Gud var ute etter. Og når Gud halte og dro i dem for å få dem videre, hendte det at de til og med hadde laget seg en teologi som stengte for Guds kall. Peter fikk se en duk senke seg fra himmelen med alle slags rene og urene dyr, og han hørte en stemme som befalte ham å slakte og spise. Han forsto at det var Herren som talte. Men tror du ikke han protesterte indignert: "På ingen måte, Herre! Aldri har jeg spist noe vanhellig eller urent" (Apg 10,14).

Og vi hører sangen igjen og nå med Peter som den Gud kaller: "Det er for lite at du, Peter, er min tjener til å forkynne for Jakobs stammer og føre jøder til frelse. Så vil jeg da gjøre menigheten til et lys for hedningefolkene, for at min frelse må nå til jordens ende."

Forstår dere hva jeg er ute etter? Jeg tror Peter og de første kristne illustrerer og demonstrerer en tendens som lurert like under overflaten i alle troende til alle tider. Vi slår oss til ro med for lite! Vi er fornøyd med det som Herren kaller "ikke nok". Det gjelder på det personlige plan, men i høy grad også på det kollektive plan. Jo mer jeg har tenkt på dette, desto flere ting ser jeg. La meg berøre noen. Det blir en lett berøring, ikke noe dyptpløyende. Det får vi eventuelt komme tilbake til.

Jeg begynte å tale om de fire små ordene i en hilsen på DAWN-konferansen her i kirken i januar 2004. Ommund Rolfsen som er bedre orientert om trendene enn

de fleste, spurte: "Har vi nådd vendepunktet eller nærmer vi oss? Er det slutt på tilbakegangen når det gjelder antallet aktive, bekjennende kristne i Norge? Er trenden snudd?" Han hadde gledelige tall å vise til.

Her er noe av min kommentar slik jeg skrev den i Magazinet like etterpå: "Vi gleder oss over vekst og fremgang og takker Gud for det! Men selv om trenden skulle være snudd, selv om enkelte menigheter i løpet av noen år har nådd firesifrede medlemstall, selv om det blir plantet flere nye menigheter enn for noen år siden, må vi ikke et øyeblikk glemme at det store flertallet av landets befolkning ikke kjenner Jesus som sin Herre og Frelser. Selv de største menighetene våre representerer en ytterst liten brøkdel av innbyggerne på stedet. Sammen med alle andre forsamlinger på stedet blir vi litt flere, men fremdeles ytterst få sammenlignet med befolkningen."

"Det er for lite med den "resten" som i dag bekjenner Jesu navn blant oss. Det blir for lite om vi skulle doble veksten eller tredoble den! Det er for lite for den frelser som døde for alle, og den Gud som vil at alle mennesker skal bli frelst." Det er ikke nok! Flertallet går fortaapt hvis vi ikke opplever et radikalt inngrep fra Gud.

Kan jeg gi dere en serie av "for lite"-ord? Det er for lite å konsentrere all sin oppmerksomhet og kjærlighet på sin egen forsamling! Det er ikke nok, for Jesus ba om en kjærlighetens enhet mellom de troende, og Gud elsker hele menigheten.

Det er ikke nok å være opptatt av menigheten i byen, for Jesus døde også for dem som ikke er i menigheten.

Det er for lite å forkynne med ord når Jesus sa at "disse tegn skal følge dem som tror" (Mark 16,17).

Det er for lite med de sporadiske helbredelsene vi ser i dag. Helbredelser og befrielser skulle være en del av det daglige brød for menigheten. Det er ikke nok med de få vi i dag ser bli frelst. "Høsten er stor!" sier Jesus. Men den er jo ikke det – i dag. Den er for liten.

Hvor er kraften; hvor er underne; hvor er tegnene? Hvor er omvendelsene? Talte jeg ikke på 4. søndag i advent om tegnene – Messiastegnene og Gudsriketegnene? "Blinde ser og lamme går omkring, spedalske blir rensset og døve hører, døde står opp, og evangeliet forkynnes for fattige. Og salig er den som ikke tar anstøt av meg" (Matt 11,5-6).

02.01.05 – Reidar Paulsen